

Josep Miquel, Joan, Manoli, Josep, Meri, Josep, Marisol, Mercè
Serra de Tramuntana -Setmana Santa 2010

Foto: J.M. Melero

l'embassament (755 m) tot gaudint d'un esplèndid paisatge amb el Puigmajor davant mateix, presidint el panorama. Després d'esmorzar al costat de l'embassament, reprenem la marxa fins al Coll de l'Ofre (875 m), indret on prenem una desviació a mà esquerra per pujar al Puig de na Franquesa (1.070 m) i posteriorment al Puig de l'Ofre (1.090

4 Encara que no hem fet referència en tota la descripció als àpats, no ens vam descuidar de fer-ne cap.

m). Tornem al Coll de l'Ofre i iniciem vertiginosament el descens per el camí empedrat que discorre pel Barranc de Biniaraix. No hi ha paraules per descriure la seva bellesa, el color de les roques, l'entorn de feixes d'oliveres antigues, els racons del propi barranc i ... el trenca-cames que representen 810 metres de continua baixada en un camí totalment empedrat. Un acabament de viatge IMPRESSIONANT!!! Si a això li afegim que ens esperava una esplèndida barbacoa per dinar a casa el Manel, és un final de viatge que no podrem oblidar.

Les referències correctes i una millor informació la trobareu a la guia GR221 Serra de Tramuntana-Ruta de Pedra en Sec-Malloca, i a l'Editorial Alpina "Serra de Tramuntana" i també a www.consellde malloca.net "Ruta de pedra en sec i xarxa de refugis". El grup estava format per: Josep Gargallo, Marisol Bolsa, Joan Mundet, Mercè Junqueras, Josep Burballa, Meri Rived, Manoli Ruiz i el que escriu.

José Miguel Melero

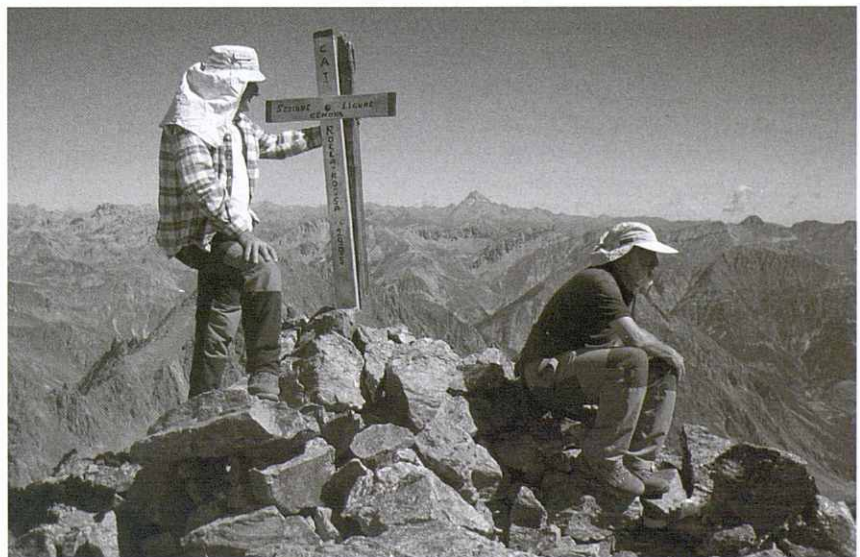
Pels Alps Marítims

Feia ja uns anys que no anàvem, per les vacances, als Alps. Com que no disposem habitualment de gaire dies i el que ens agrada és fer muntanya, no pas fer kilòmetres a la carretera, aquests darrers anys ens havíem inclinat per unes campanyes més o menys metòdiques dedicades especialment al Pirineu més llunyà. Però aquest estiu del 2010 ens ha fet il·lusió conèixer una zona dels Alps on no havíem estat mai i on, per cert, sense córrer, s'hi pot arribar en un sol dia de viatge: els Alps Marítims, coneguts com "Les Alpes du Soleil".

Aconseguida una certa informació i donada la gran extensió de muntanyes que presenta aquesta cua de l'arcada alpina, escollim un punt concret, més o menys al mig, i cap allà falta gent. Parem la tenda a St. Etienne de Tinée al costat francès. Diem al costat francès ja que la principal carena d'aquesta zona alpina fa frontera entre França i Itàlia. A la vall de Tinée quedem a tocar del parc nacional del Mercantour.

Es tracta d'una muntanya que recorda extraordinàriament el Pirineu, per

les dimensions, per les seves característiques morfològiques, per la vegetació, per l'entorn i la vida que s'hi desenvolupa. El temps ha acompanyat a més no poder. La previsió meteorològica sempre va ser poc favorable però la realitat es va entossudir a contradir la previsió. Això no acostuma a passar. Només vam veure caure quatre gotes, el que se'n diu quatre gotes, un parell de tardes. I prou. Alguns núvols sempre,

Cim de La Roche Rousse (2995m); al fons el Mt. Viso. Foto: J. Mundet